BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 204616 25 Gž 2
Novi Travnik, 30.09.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Alma Islamović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca K. D. iz T., ulica ..., zastupan po punomoćniku Dragun Ivici, advokatu iz Bugojna, protiv tuženih 1.) Srednjobosanski Kanton – Ministarstvo obrazovanja, nauke, kulture i sporta, sa sjedištem u Travniku, ulica Stanična broj 43, zastupano po Kantonalnom pravobranilaštvu Vitez i 2.) D. B. iz T., ulica ..., zastupan po punomoćniku Ribić Adisu, advokatu iz Travnika, radi utvrđivanja diskriminacije, vrijednost spora 5.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204616 24 P 2 od 27.03.2025.godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.09.2025. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužioca se usvaja, a rješenje Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204616 24 P 2 od 27.03.2025.godine ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Rješenjem prvostepenog suda odlučeno je :

Tužba u ovoj pravnoj stvari se odbacuje i ukidaju sve provedene radnje.

Obavezuje se tužilac da tuženim nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.676,60 KM od dana prijema pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedenog rješenja tužilac je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.Predlaže da ovaj sud žalbu uvaži i ukine pobijano rješenje.

U odgovoru na žalbu tuženi osporava sve žalbene navode tužioca, te predlaže da se njegova žalba odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitao odluku prvostepenog suda u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH br. 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmetnim tužbenim zahtjevom tužilac traži da se primjenom odredbe člana 12. Zakona o zabrani diskriminacije utvrdi sljedeće:

„Utvrđuje se da prvotuženi i drugotuženi kao uposlenik u Ministarstvu obrazovanja, znanosti kulture i sporta Travnik radeći kao ministar u istom Ministarstvu izvršili

diskriminaciju i povrijedili pravo na jednako postupanje prema tužitelju D. K. uposlenom na mjestu pomoćnika ministra u ostvarivanju osnovnih prava iz radnog odnosa te povrijedili načelo zakonitosti rada naspram istog opstruirajući ravnopravan status sa ostalim uposlenicima u ostvarivanju svojih prava na taj način što su:

-prilikom ocjenjivanja tužitelja shodno Pravilniku o ocjenjivanju državnih službenika u organima državne službe u FBIH suprotno navedenom pravilniku odredbama čl.10 i 11 bez procedure i pravne osnove za 2019.godinu dali ocjenu ne zadovoljava bi u rješenju koje je istom uručeno broj 01-30-374/20-28 od 12.10.2020.godine po uloženoj žalbi tužitelja drugo tuženi mu odbio predati pismenu odluku povodom uvažene žalbe te provesti ponovni postupak ocjenjivanja u skladu sa navedenim pravilnikom koju odluku tužitelj nikada nije dobio niti je postupak proveden;
-prilikom ocjenjivanja tužitelja shodno Pravilniku o ocjenjivanju državnih službenika u organima državne službe u FBIH suprotno navedenom pravilniku odredbama čl.10 i 11 bez procedure i pravne osnove za 2020.godinu dali ocjenu ne zadovoljava da bi u rješenju koje je istom uručeno 01-30-22/2021 -7 od 30.01. i 2021.godine i po uloženoj žalbi tužitelja drugo tuženi odbio predati pismenu odluku povodom uvažene žalbe te provesti ponovni postupak ocjenjivanja u skladu sa navedenim pravilnikom koju odluku tužitelj nikada nije dobio niti je postupak proveden;
-Što su prvotuženi i drugotuženi u periodu od 30.01.2020.godine po zahtjevu tužitelju za produženje licence odbili postupati po istom i dati bilo kakvo rješenje gdje su svi ostali podnosioci zahtjeva dobili rješenje o produženju licence a rješenje za tužitelja o produženju licence nikada nije uručeno tužitelju uz naznaku M. B. vraćeno nije potpisano;
-Što su dana 26.04.2021.godine pa nadalje odbili i uskratili tužitelju pravo na korištenje ostataka godišnjeg odmora a u skladu sa rješenjem o godišnjem odmoru broj 01-30-445/2020 -9 od 28.05.2020.godine nakon čega se tužitelj obratio zahtjevom glavnom upravnom inspektoratu koji je morao intervenirati radi ispoštovanja načela zakonitosti rada i omogućavanja korištenja preostalog dijela godišnjeg odmora;
-što su u periodu od 07.12.2021.godine protivno odredbi čl.34.stav 2.Zakona o plaćama i naknadama u sve u vezi sa članom 4.uredbe o naknadama odbili donijeti rješenje o isplati novčane naknade tužitelju zbog bolesti da bi nakon intervencije N. M. M. rješenjem od 11.03.2022.godine naloženo da postupi po zahtjevu tužitelja i donese rješenje gdje je inspektor konstatirao da je postojalo takvo rješenje doneseno sa danom 31.12.2021.godine ali je vraćeno sa naznakom nije potpisano što znači da nikada nije doneseno.
Čime su tužitelja diskriminirali u odnosu na ostale uposlenike u Ministarstvu.
Zabranjuje se tuženim da prema tužitelju postupaju drugačije u odnosu na druge uposlenike kako to propisuje Zakon o radu te da izvrše radnje radi uklanjanja diskriminacije na način da će se prema istom postupati shodno odredbama Zakona o radu te u skladu sa pravilnikom o ocjenjivanju državnih službenika u organima državne službe u FBIH te se nalaže da dostave odluke vezano za postupak ocjenjivanja za 2019.godineu i 2020.godinu te ponovo provedu postupak te otklone diskriminaciju vezano po zahtjevu tužitelja za produženje licence od 30.01.2020.godine te za isplatu

koji nema karakter plaća po čl.34.stav 2.Zakona o plaćama i naknadama a sve vezano za zahtjev od 07.12.2021.godine.
Obavezuju se prvotuženi i drugotuženi da tužitelju solidarno na ime naknade materijalne štete uzrokovane povredom prava na jednako postupanje, povrede časti i ugleda i osobnosti isplate tužitelju iznos od 5.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.“

Članom 2. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine broj 59/09 i 12/16) je propisano da se diskriminacijom u smislu ovog zakona smatra svako različito postupanje, ograničavanje ili davanje prednosti drugim osobama, koje je utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama, a s obzirom na rasu, boju kože, jezika, vjeroispovjesti, etičke pripadnosti, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze sa nacionalnim manjinama, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, stepena obrazovanja i društvenog položaja, vrste spola ili spolnog orijentacije, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu i posljedicu da nekom licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi prava i sloboda u svim oblastima javnog života, članom 3. da diskriminacija može biti neposredna ili posredna, članom 4. su propisani ostali oblici diskriminacije, članom 11. da svako lice ili grupa lica koje smatra da je diskriminirano može tražiti zaštitu svojih prava u sudskom ili upravnom postupku, zavisno na koji način i po kom osnovu je izvršena diskriminacija, članom 12. da lica nad kojim je izvršena diskriminacija mogu podnijeti tužbu nadležnom sudu radi utvrđivanja da je nad njim izvršena diskriminacija i povrijeđeno pravo na jednako postupanje (tužba za utvrđivanje diskriminacije), tražiti zabranu daljeg postupanja lica koje je izvršilo diskriminaciju (tužba za zabranu ili otklanjanje diskriminacije), tražiti naknadu materijalne ili nematerijalne štete koja je nastala radnjama diskriminacije (tužba za naknadu štete) da se objavi presuda kojom je utvrđeno da je izvršena diskriminacija putem medija, članom 13. su utvrđeni rokovi za podnošenje tužbe i to subjektivni rok od 3 godine i objektivni rok od 5 godina, a u slučaju kontinuirane diskriminacije rokovi se računaju od posljednje učinjene radnje.

Prvostepeni sud je o blagovremenosti tužbe odlučio primjenom odredbe člana 12.stav 1. Zakona o radu FBiH.

Imajući u vidu da je Zakon o zabrani diskriminacije lex specialis u odnosu na Zakon o radu, to se isti ima primjeniti u konkretnoj pravnoj stvari i na osnovu istog odlučiti o blagovremenosti tužbe.Međutim, prvostepeni sud nije tako postupio u konkretnom slučaju.

Dakle, nije bilo mjesta da se tužba tužioca odbaci kao neblagovremena, pa je u smislu odredbe člana 235. stav 1. tačka 3. Zakona o parničnom postupku valjalo žalbu tužioca uvažiti, ukinuti pobijano rješenje, te naložiti sudu da nastavi sa postupkom po tužbi.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer Alić